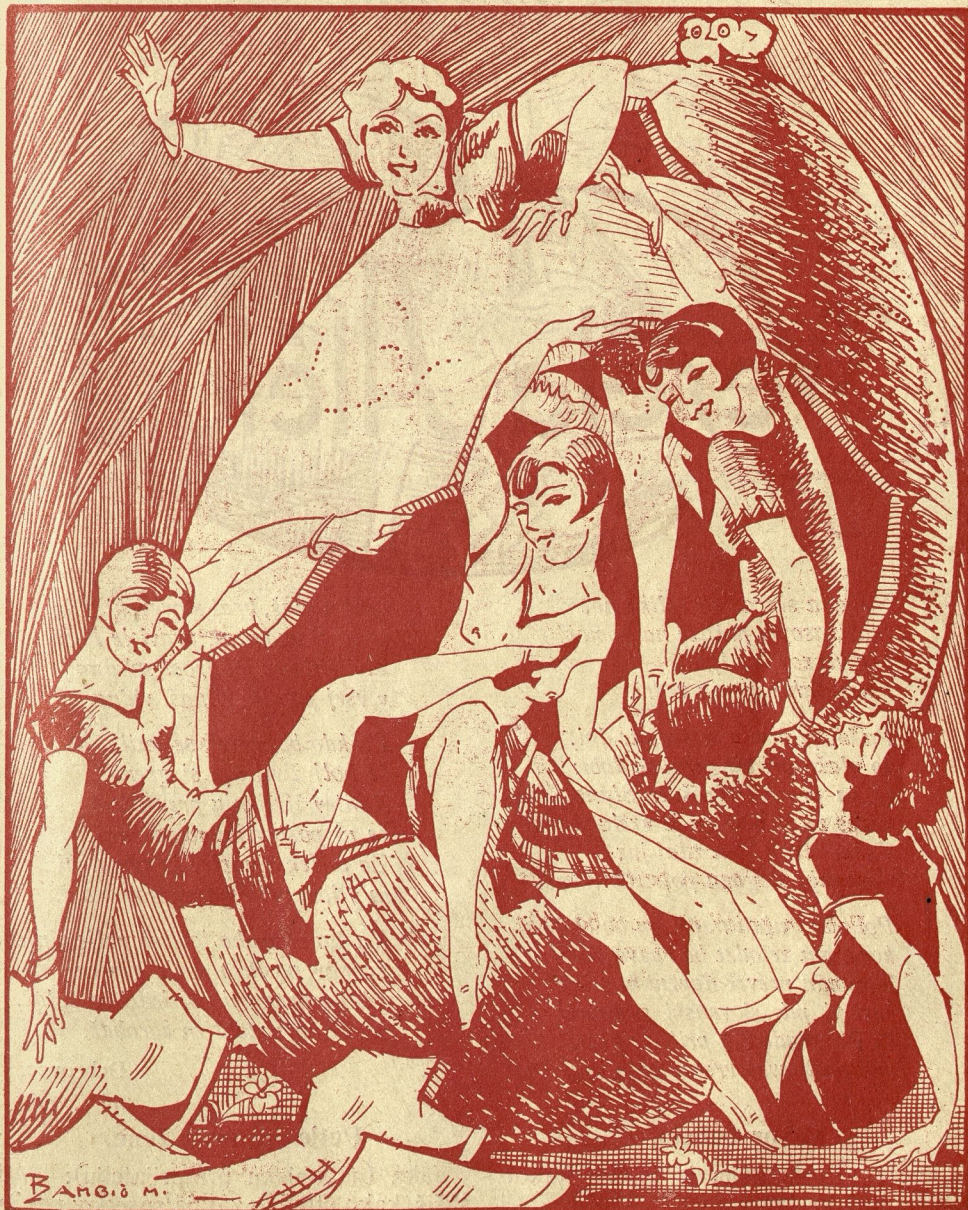

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 7. APRILA 1928. ŠTEV. 6.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček, račun št. 10.995.

Moško čitateljstvo »Skovirja«, ali bi te piruh s tako prijazno vsebino ne vradostil?

*Navada stara: za veliko noč
vsak časopis pokliče na pomoč
par verzov, da ljudi
v besedah vezanih vedri.*

*Pa bil je prvi v mesecu te dni,
ko plača pri blagajni se dobi:
O, ta presneti Gašper Slana,
zares za enkrat ga je vzela slana.
Zaradi tega bom zdaj jaz
na konju Pegazu pojezdil v vas.*

*Potic in gnjati naj Vam bo obilo,
kar Vam želodec bo razveselilo!
Samo da preveč davčni ni vijak
krvi ti pil, slovenski siromak!
Iz Beograda tak prihaja glas,
modrosti svojevrstne poln vsak čas:*

Kakor čebela.

Janez: «Tvoja žena je pridna kakor čebela. Noč in dan gara.»

Tone: «Le žal, da ima tudi čebelino želo...»

A.

*«Saj nimaš, brat slovenski, nič;
če to ti vzamem, pravi je hudič!»
Življenja ta modrost solidna
v vsej politiki je naši vidna.*

*Pa kdo bi preveč se jezil,
še bolj življenje si grenil!
Zahtev življenju preveč baš
še ni postavljaj narod naš!
Za cviček dinarjev že par dobi
in v jari petje ga zvonov vedri.*

*Ko Janez maha jo črez polje vinjen,
zvonov posluša petje jinjen;
zdaj v praznikih še jedel bo kolač,
usode bo pozabljen korobač.*

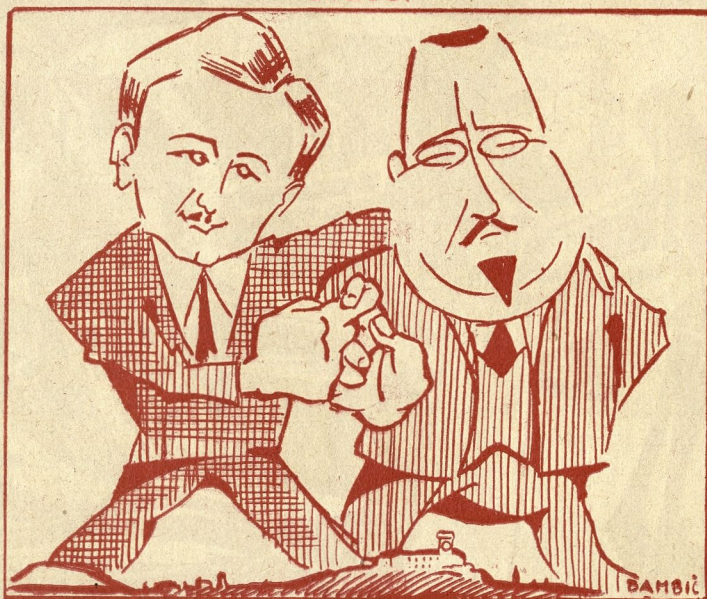
Dobrovec.

Petje njegove žene.

Jaka (na obisku pri prijatelju): «Ali slišiš, kako strašno zavija sosedov pes?»

Bolte: «Saj to ni pes, moja žena poje na njivi.»

SPORAZUM MED SDS IN SLS V LJUBLJANSKEM OBČINSKEM SVETU.

Jarc' (načelnik kluba SLS in podžupan): «Kaj praviš, dragi zaveznik, kakšna je razlika med klerikalnoliberalnim sporazumom v ljubljanskem občinskem svetu leta 1895. ter sedanjim dogovorom?»

Tavčar: «Ne vem, kako bi ti rekel.»

Jarc: «Prav enostavno: takratni sporazum je bil sklenjen po potresu, sedanji pa je zaključen pred potresom...»

Pri telefonu.

«Tukaj Mira. Ali že veš, Vera, da se je tvoj Mirko včeraj oženil? Rad bi se daj končal razmerje s teboj in ti dal za spomin kakšno darilo, ki pa ne sme spominjati na zveneče novce.»

«Temu je lahko odpomoči! Reci mu, naj mi pošlje kar bankovce!» D.

Pozna ga.

Gašper je privlekel odnekod suknjič in ga skušal prodati Janezu. Ker je Janez okleval in se ni mogel odločiti za nakup, se je Gašper razjezil: «Prijatelj, jaz ne kradem časa, da bi te tako dolgo čakal.»

Janez: «Časa res ne kradeš, a zato si prav gotovo ta suknjič nekje izmaknil...»

Obešenjaški humor.

«Bliža se ura, ko bo treba zadostiti pravici. Zunaj je Vaša žena, ki bi rada še govorila z Vami.»

«Prosim Vas prijazno, gospod sodnik, recite moji ženi, da so me že obesili...»

Novinarju so ideal vseh pirhovi strahotni dogodki.

Slovenski umetnik, siromak, si ničesar drugega ne more želeli...

Politiku je ministrski stolček cilj vseh njegovih želj...

Jasno je, da si Mičika za pirhe kaj drugega ne more želeli...

Velikonočni vzdih gospoda Trebušnika.

«Najedel sem se gnjati in potice ter se napil jeruzalemta. Zdaj mi manjka še samo kakšna dvajsetletna mucka, ki bi mi sedela na kolenih...»

V.

DVA KRATKOČASNIKA.

Napisal Gošar.

Miha in Luka sedita v gostilni pri «Zlatem čeburu» in polagoma praznita kozarčke. Kaj neki naj bi delala zunaj, kjer je še zelo hladno; bolje je v gostilni pri topli peči. Pa tudi tukaj jima je postalo dolgčas. Samo dim spuščati v zrak tudi ni prijetno, dominati nočeta, za kvartanje pa imata zopet premalo drobiža.

Pa je kmalu Luka pogodil sredstvo za preganjanje dolgočasje in je začel pripovedovati, kako je bilo v Bosni, katere pa sicer nikoli ni videl.

Leno se je naslonil na mizo, podprl že precej težko glavo in godrnjal skozi zobe, s katerimi je stiskal oguljeno cevko pipe.

Ker le preveč leno pripoveduje in postaja njegovo pripovedovanje o lovu na divje zveri le že malo preveč debelo, ga Miha prekine:

«No, koko j bo pa potlej?»

«Šmev je, pa šmev, pa sm spet sprožu, pa j bo!»

«Koga j bo?»

«An vok!»

«Pa j spet šmev, pa mav hrstev po sšmo listj!»

«Koko j bo pa potlej spet?»

«Hm, spet sm ustreglu, pa j ležov...»

«No, koga že spet, a javlne hodič?»

«Koga, hodič, to ni nč! Koga j hodič prče ta dojmjo prešič? Kje pa šv prče jut, k je bva taka tma kokr u r— (med tem prisede h kratkočasnikoma župnik), no, u rof, je pa zaropotav.»

Janez postaja nestrpen.

«No, koga j zaropotav? Rajtam, da u tvojh hv — (pri pogledu na župnika tudi Mihi zastane beseda in hitro popravi) u toj hiš!»

«O ne, u tm je zaropotav.

Sedaj je župnik spoznal, da je bolje, če odide, kajti v kratkem bo res zaropotalo.

«Veš, na sneh sm vidu kar dva, pa zvo mej zebv...»

«No, zej mam pa že dovel, polet s začev, zutrej, listje j šmu, zej pa j že tma, pa zebe te. Če misliš še te dva ustreglit, te pa raj preh kofm, de set bo zablskav, pa da te bo pogrev, da boš ja uhka zaved.»

In v tem trenutku so zažvenketali kozarci.

Napačno razumel.

V hotelu je nastal požar. Nekdo izmed bežečih potrka na vrata gospoda Godrneta: «Ogenj! Ogenj!»

«Zginite! Jaz sem nekadilec!» je jezno odvrnil gospod Godrne!

L.

Malokdaj se vidita.

«Ubogi slepec, tu imate mal dar. Ali nimate nič sorodnikov?»

«Imam še enega slepega brata, s katerim se pa malokdaj vidi v a...»

Ovržen pregovor.

Učitelj: «Mirkec, ali mi lahko razložiš pregovor: Bolje je hranjeno jajce kakor sneden vol?»

Mirkec: «Ta pregovor je zelo slab. Če snem vola mi ostane še koža, ki je več vredna kakor jajce.»

Vzgojni pomen skupščinskih kravalov.

Oče: «Za božjo voljo, otroci, zakaj pa tako kričite in se tolčete po glavah?»

Sinko: «Igramo se skupščinsko debato o Glavnjači...»

D.

«Oprostite, gospodična Milena, pri odhodu si bom dovolil, poljubiti Vas.»
«Prosim, potem pa takoj odidite!»

Premajhna nevesta.

«Vse je v redu, prav vse, le malo premajhna je Otilija za mene.»

«Nič se ne boj, ona ti bo kmalu zrastle še preko glave...»

Vzdih moža.

«Sam vrug ve, zakaj potrebuje moja žena toliko denarja! Pije ne, kadi ne, malo sne, ne oblači se skoro nič, z ženskami ji pa tudi ni treba zapravljati denarja...» D.

Neprekosljiv.

Lovca Gašper in Melhijor sta se seznanila v gostilni in je Gašper pripovedoval: «Lani sem v enem samem jutru ustrelil deset divjih petelinov.»

Melhijor: «To ni nič. Jaz sem videl nekega neznanega lovca, ki je z enim edinim strelom pogodil deset petelinov.»

Gašper: «No, vidite! Ali me ne poznate več?»

D.

O svetem Antonu, ki ne razume šale

Tone je padel v deročo reko. Valovi ga hipoma zagrnejo in v smrtnem strahu se Tone spomni na svojega patrona svetega Antona, ki mu je doslej pomagal baje še iz vsake neprilike.

«Preljubi sveti Anton,» je goreče vzdihnil Tone, «ako me rešiš, ti bom kupil prav veliko svečo v zahvalo.»

Ko je pri tem razširil roke, da bi pokazal, kako veliko svečo misli kupiti, je zagrabil za vejo, ki je molela iz reke. Ko se je že skoro izkobacal iz reke, se je pokesal, da je obljubil tako žrtev. Rekel je: «Ah, sveti Anton, tebi pač ne bo toliko do te sveče, v mojem žepu bi se pa ta žrtev precej občutila.»

Komaj je to izrekel, se je veja odlomila in Tone je zopet štrbunknil v vodo. Ves preplašen je Tone kričal: «Sveti Anton, sveti Anton, ali res ne razumeš nobene šale?»

Milan Skrbinšek, član ljubljanskega narodnega gledališča.

**Za razliko med Ljubljano in Macedonijo
še morda ne veste...**

(K sporazumu med ljubljanskimi občinskimi svetniki SDS in SLS.)

Purgar Jernej: «Slišiš, Matija, ali ti je že znano, v čem obstoja razlika med Slovenijo in Macedonijo.»

Purgar Matija: «Le kar povej!»

Purgar Jernej: «Vidiš, v Macedoniji jedo Turki jarce, v Ljubljani pa je Jarč pojedel Turka...»

Življenje za doslednost.

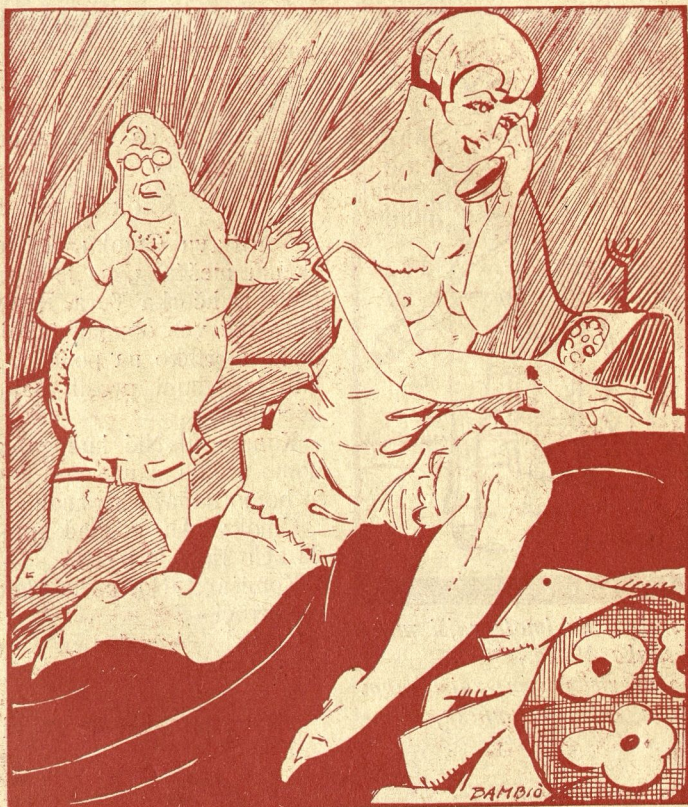
Peljali so se na ladji liberelec, klerikalec in socialist. Nenadoma je ladja začela v pečino in se potopila. Vsi trije so padli v morje in se skušali rešiti s plavanjem.

Ker pa je liberelec preveč klel, mu je voda zalila odprta usta, da je utonil.

Tudi klerikalec je utonil, ker je preveč molil in torej z odprtimi ustmi nudil vodi preveč prilike za vhod.

Socialist pa je molčal in plaval natančno osem ur, nakar je ugotovil, da osemurnega delavnika ne sme kršiti. Prenehal je plavati in se tudi on potopil.

Cena »Skovirju« za inozemstvo (četrtletno): za Francijo 10 frankov, za Nemčijo 1 in pol marke, za Zedinjene države in Kanado pol dolarja itd.

Mati (hčerki): «Za božjo voljo, ali se ne sramuješ tako oblečena govoriti z zaročencem?»

«Čakala ga bom tu pri tebi še deset minut. Ako ga ne bo, mu bom pisala, da nisem mogla priti...»

Sumljiva hvala.

«Zelo sem srečen, da imate rajši mene kakor onega bedaka Mirka.»

«Da vam po pravici povem: rajši imam odkritega bedaka kakor neumneža, ki se dela pameten...»

Ta je pa lepa.

Gospodinja: «Kaj si pa tako kuštrava in zmečkana? Ali je bil zopet tvoj ljubček pri tebi?»

Služkinja: «Moj ne, pač pa Vaš, milostiva.»

Kaj bi bilo, če bi bilo.

Gospod Debelin si je umil obraz in začel klicati ženo, naj mu prinese obrisačo.

Žena: «Žal, nimam nobene čiste; kar tja!e na okno se nasloni, da te bodo solnčni žarki posušili.»

Debelin (jezno): «No, in kaj naj bi storil, če bi bil vzel sedečo kopel?»

Dobrohotnost na tuj račun.

Pri Mohovtovih so lupili in zobali lepo pisana velikonočna jajca, tako da sta nazadnje ostala v skledi še dva komada, katera je vzela mati ter dala eno jajce Milančku, drugo pa Verici.

Milanček se je naglo spravil nad piruh, ga že pol pohrustal, nato pa nedolžno menil: «Mamica, zakaj si pa ti ne vzameš ničesar? Mar bi si yzela Verino jajce...»

Noče se hvaliti.

Miha: «Grešil sem tudi proti šesti božji zapovedi.»

Spovednik: «Kolikokrat?»

Miha: «Oprostite, gospod župnik, nisem zato tu, da se hvalim, nego da se ponižujem...»

Rada je pirhe.

Miroslavu Cmoku, dobremu ljubljanskemu meščanu, se je izgubila v gneči petletna hčerka Vera. Razume se, da je Miroslav ves obupan takoj odhitel javit hudo nepriliko na policijo, kjer je z milimi besedami prosil, naj mu poiščejo hčerkico.

Komisar: «Nič huđega, gospod! Vse bomo uredili, samo nam povejte, po čem jo bomo najlaže spoznali.»

Cmok: «Ah, gospod komisar, po tem, da zelo rada je pirhe.»

Komisar: «No, pirhe vendar jedo radi vsi otroci.»

Cmok: «A nobeden tako rad kakor naša Verica.»

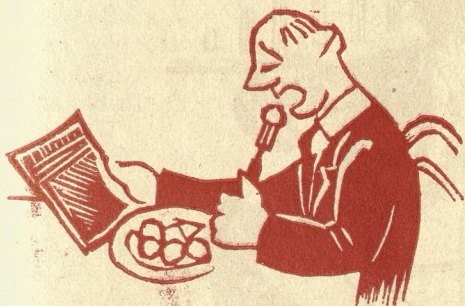
Razume besede pravi pomen.

On: «Gospodična, ali bi hoteli iti z mano na kavo?»

Ona: «Bi, toda zabava ne sme trajati do jutra, sicer me bo mama karala...»

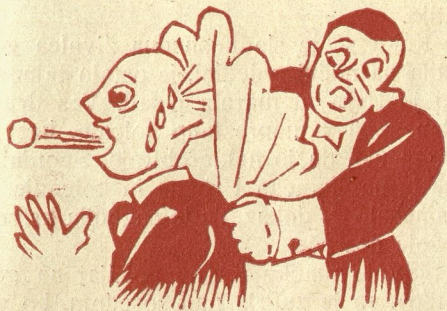
SREČA V NESREČI

Najljubša jed Melhijorja Pojedoviča so cmoki. Tem se še zlasti ni mogel odreči na veliko noč. Ker mu jih žena doma na tak praznik ni hotela skuhati, je moral iti siromak nad nje v gostilno.

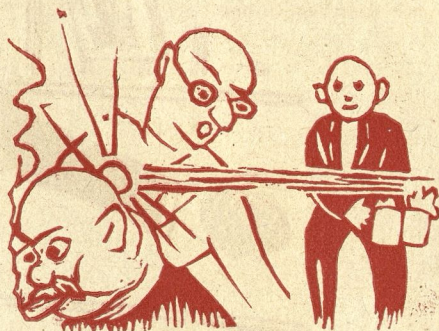

Komaj je popadel prvi cmok in ga ves blažen potisnil v odprtino, ki jo uporablja človek za uživanje in govorjenje, se je že zgodila nesreča. Cmok se mu je zaletel.

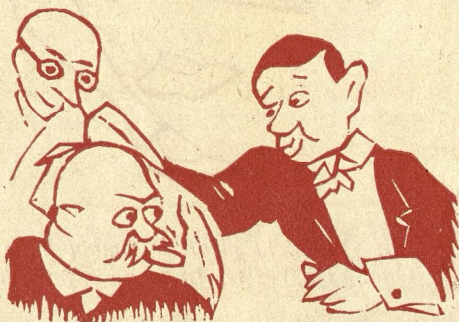

Vendar pa Melhijor ni rojen pod nesrečno zvezdo in zato je bil takoj pri rokah natakara, ki je krepko čelesnil Melhijorja Pojedoviča po hrbtu.

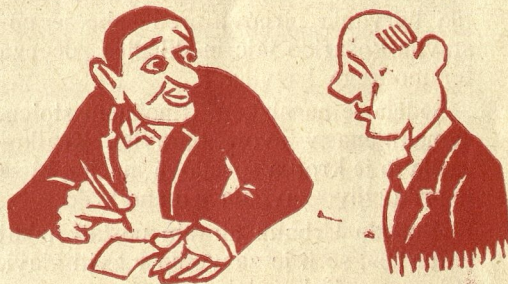
Slajša kot nebeška mana
je na svetu čokolada „SANA“

Cmok je skočil iz Melhijorjeve odprtine kakor žoga in se je z največjo silo, kolikor je pač cmok premore, razbil na plešasti glavi uglednega gospoda Marka Debelina.

O, gorje, kaj bo pa zdaj? Nič ne bo! Nesreča je nesreča. Melhijor je samo moral vzeti servijeto ter lepo obrisati plešo blagorodnega gospoda Debelina.

Še vedno je Melhijor v gostilni protestiral proti previsokim cenam, a danes je molčal kakor grob in se celo še blaženo smehljaj, ko mu je natakara pošteno zasolil nesrečne cmoke. Kaj bi tudi gledal preveč na ceno, saj mu je natakara rešil življenje!

Trafičke, ki še niso obračunale, prosimo, da to takoj store!

On: »Vidiš, ta piruh je simbol moje idealne ljubezni do tebe.«

Ona: »Da, res je! In ko ga odpreš, najdeš v njem samo prozo ...«

Mačka na velikonočni gostiji

Urša je bila zadnje dni pred veliko nočjo strašno zaposlena. Neprenehoma je pekla, cvrla in kuhala, nato pa se je lotila barvanja pirhov; pred sebe je postavila košarico jajc in skledico rdečega ter modrega barvila.

Sedela je na nizkem trinožnem stolcu, zamaknjena v svoje opravilo. Kratkočasila jo je krotka sosedova mačka, ki se je prikupljivo zavijala v njeno krilo.

»Sosedu Urbanu moram poslati nekaj za pirhe«, se ji je zasvetilo v zviti glavi. »Sicer se nič kaj dobro ne razumeva, a vzlic temu mu bom napravila veselje.«

Vzela je v naročje Urbanovo belo mucu ter jo je prebarvala z rdečilom. Živalca ni bila nič kaj vesela nepričakovane spremembe, plaho se je otesla mokrote in zbežala na domače dvorišče.

Urban je bil zaposlen pred hlevom, kjer je zagledal mačko v praznični obleki. Videl je, odkod je prišla in zato je sklenil, da ji bo šalo vrnil z obrestmi.

Ko se je stemnilo, je ujel pobarvano mačko, jo mahnil k Urši, odprl okno in spustil mačko v čumnato na mastno gostijo.

Kako se je sladkosnedna živalca gostila na nočni pojedini, je ostalo tajnost, ki jo Urša ni marala izdati. Ves drugi dan se ji je neprestano kolcalo, kar je pomenilo, da jo nekje obirajo. Spomnila se je navihanega Urbana in kolcanje je ponehalo — dokaz, da je pogodila krivca svoje nesreče.

»Svoje mačke mi ne pošiljaj na gostijo«, se je zadržala nad sosedom, ko ga je zagledala na dvorišču.

»Rada te ima, ker ji prenavljaš obleko pa te je obiskala«, se ji je Urban namuznil izza plota.

K.

Pozna svojo hčerko.

Hčerka: »Če me boš prisilil, da poročim trgovca Muhača, bom skočila v vodo.«

Oče: »Le skoči, goska zna plavati in ne utone.«

Prava stran zadeve.

Ko so pripeljali v Ljubljano notranjskega čudaka Krajnarja, ki je bil 20 let zaprt v svoji sobi, so ljubljanska dekleta kar oblegala avtomobil s čudakom.

Kakšno zanimivost so neki hotela dekleta odkriti na njem? Ali morda blaznost, divjaško zaraščenost, starost ali mladost, razumen ali omejen izraz? Ne! Ena zastopnic nežnega spola v gneči je izdala skrivnost deklinške radovednosti takole: «Strašno sem bila radovedna, kako izgleda mož, ki dvajset let ni imel opravka z ženskami...» D.

Čudna očala.

Mož: «Tale nova očala so kaj čudna. Ako gledam skozi nje, vidim pred sabo neprestano le kamelo.»

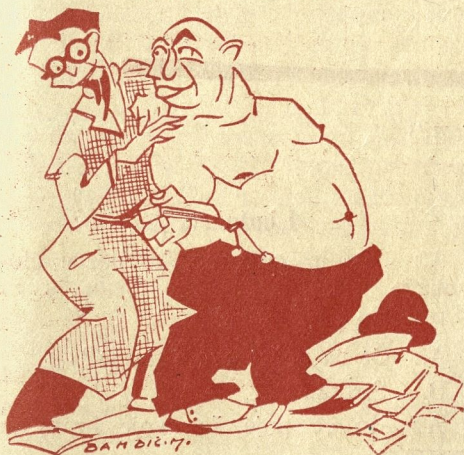
Žena (pomeri očala in pogleda moža): «Saj je res...» D.

Roparski napad.

Razbojnik: «Zlato uro ali življenje!»

Profesor francoščine: «Nimam zlate ure, gospod! tolovaj. Ali Vam morda lahko ustrežem s kako francosko uro?»

Njegovo stališče.

Pacient (na viziti pri zdravniku OUZD): «Kua pravte, gspud dohtar, al boja res prenesl centrala krankenkas u Bevgrad?»

Zdravnik: «Govori se tako.»

Pacient: «O jej, čev centrala u Bevgrad, pol boja tudi vs dnar tam centraliziral in nav za moje bovniške podpore nč ustal.» D.

Sinko že vé.

Teta: «Kar lepo povej mamici, da si vzel kolaček in ga snedel, saj mamica ima mehko srce.»

Mihec: «Mamino srce je že mehko, toda njena palica je trda.» D.

Velikonočna uganka.

A: «Je rjavo, je mrtvo, je lepo okroglo z luknjo v sredi, prijetno diši in skoči prav tako visoko kakor Ljubljanski grad. Kaj je to?»

B: «Ne vem.»

A: «No, kolač.»

B: «Pa kolač vendar ne skače.»

A: «Kaj morda skače Ljubljanski grad?»

Nerodno.

«Gospod komisar, včeraj sem javil, da mi je bila v vozu cestne železnice ukradena ura. Danes sem pa ugotovil, da sem uro pozabil doma v miznici.»

Polijski komisar: «Hm, to je pa zelo nerodno; mi smo namreč storilca že izsledili.»

Prvo četrtletje «Skovirja» se konča s to številko. Naročniki, ki so pošteni in redni, so poravnali naročnino. Ostalo pa jih je še nekaj, pri katerih ničesar ne zaleželo opomini. Ti zaostankarji se menda ne morejo vživeti v dejstvo, da je treba časopis prav tako v redu in točno plačati kakor n. pr. klobuk. Zamudnike, ki nam povzročajo veliko škodo, znova opominjamo, naj izvrše svojo dolžnost. Vsem, ki do prihodnje številke ne poravnajo zaostale naročnine, se bo list ustavil. Obenem jih opozarjamo, da nam zakon nudi pota za izterjanje dolžnih vsot. Da ne bo prišlo do skrajnosti, naj raje vsakdo plača zaostalo naročnino mirnim potom. Kdor se na list naroči, naj bo mož poštenjak in naj poravnava naročnino v redu.

Tej številki so priložene položnice za novo četrtletje. Prosimo naše prijatelje in prijateljice, da brez odlašanja odposljejo naročnino, ki je res prav malenkostna. Za posameznika ne pomeni mala naročnina nič, nam pa povzroča veliko škodo, če imamo mnogo zamudnikov. Prijatelji in prijateljice «Skovirja», ne delajte težav mlademu časopisu in bodite vestni!

«Ti si me torej varala z gledališkim igralcem?»

«Ah, saj nisem vedela, da je tako nepošten...»

Dobitek v razredni loteriji.

Darin: «Ali je v javnosti že kaj znano, da si zadel v razredni loteriji pol milijona?»

Dragan: «Seveda je. Sinoči se je že oglasil pri meni prvi vlomilec...» A.

V gneči.

Debela dama: «Gospod, vi se nalašč prerivate okrog mene.»

Gospod (pokaže zadaj na lepo dekle): «Če bi delal to nalašč, bi raje storil to pri tej dami...»

Ni vseh izgubil.

Mati: «Paglavec, s kom si se zopet ruval, da si izgubil kar dva zoba?»

Jakec: «Saj nisem izgubil obeh. Enega imam še v žepu.»

Ljudožrc.

A.: «Kaj je zamořec, ko požre človeka?»

B.: «Sit.»

A.: «Če pa požre svoje starše?»

B.: «Sirota.»

A.: «In če poje še svoje brate in sestre?»

B.: «Potem pa postane univerzalni dedič...»

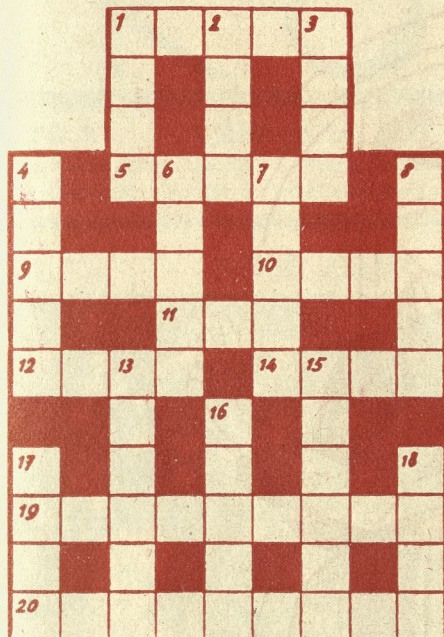
Prazna grožnja.

Dijak: «Če mi daste tudi v drugem semestru slab red, bom skočil kar v Ljubljano.»

Profesor: «Nič nevarno, tikve se ne potopijo...»

D.

VELIKONOČNA KRIŽANKA.

Vodoravno: 1 velikonočna potica, 5 dragocena kovina, 9 oster kot suhe zemlje ob morju, 10 drugi sklon množine za pesmi v operi, 11 zanikanje, 12 počenja star bolehen konj, 14 jajčeca vodne živali, 19 za vse kristjane slovesen dogodek, ki se slavi ob veliki noči, 20 množica ljudi, ki slavi vstajenje.

Navpično: 1 simbol kristjanov, 2 v tem času pričenja zeleneti, 3 izreden dogodek ali stvar se s tem označuje, 4 ob veliki noči si ga želi zlasti otrok, 6 lepo okrašena velikonočna košara je takšna, 7 pogosto krase butare za cvetno nedeljo, 8 pri Slovencih najobičajnejši piruh, 13 veselje traja navadno le toliko časa, 15 povzročajo voznikom težave, 16 Belokranjci ga znajo ob veliki noči lepo poslikati, 17 ob žeji prijetno hladilo (beseda mora biti narobe postavljena), 18 kdor jo občuti, ne bo imel veselih praznikov.

Rešitev zadnje križanke. **Vodoravno:** 1 Bosna, 5 Anapa, 9 šest, 10 lira, 11 ali, 12 Cven, 14 nota, 19 Rovinčan, 20 plamenica. — **Navpično:** 1 bera, 2 sila, 3 Asta, 4 pešec, 6 Natan, 7 pelin, 8 Praga, 13 Emavs, 15 otočki, 16 ponve, 17 krop, 18 Anka.

Njeno prvo kosilo.

Mlada žena je postavila pred moža prvo kosilo, ki ga je sama skuhala. «Vidiš, Milan,» je menila, «pri tem kosilu mi ni kuharica prav nič pomagala.»

«Tako je prav, da ne vališ krivde na druge.»

Veselite v raj.

Spovednik (na smrt obsojenemu): «Kar radujte se, jutri boste že v raju prepevali s svetniki.»

Hudodelec: «Če je to tako prijetno, pa pojdite vi namesto mene pod vesala...»

Krepka zavrnitev.

Prvi pesnik: «Kakor vidim, časopis 'Lažnivi kljukec' ni objavil tvojih pesmic.»

Drugi: «Poslali so mi jih takoj nazaj in še pet drugih so mi navrgli...»

Posebna vrsta malarije.

Urša: «Naš Korlček zmiram mala, tkude je to pr nem že prava bulezen.»

Neža: «Kua, bulezen? Kakšne sorte malarija, kaj?»

Konj z dolgim repom.

Prvi mešetar (ki ima mršavo kobilico z dolgim repom): «Malo dolg rep ima, sicer pa je lepa živalca.»

Drugi mešetar: «Odreži ji rep in ga shrani, a konja vrzi proč!»

SLOVENIA-TRANSPORT

Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.

Špedicija, mednarodni transporti, ocarinjanja, prevoz, selitve.

Nizke cene!

Nizke cene!

KLIŠEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTOTIPIJE, IZDELUJE PO PREDLOŽENIH RISBAH, PEROPISIH IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO PO NAROČILU IN V NAJKRAJŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

SV. PETRA NASIP štev. 23.

↓

«Zakaj ste me zbudili! Baš sem malo dremala in tako divno sanjala...»

«O meni?»

«Ne, o vašem denarju...»

Blamirala se je.

Nič prida je ni.

Vedeževalka (mlademu gospodu):
«Vaša snubitev bo zadela na nepričakovane ovire.»

Gospod (že poročen): «No, seveda, ta ovira je — moja žena.»

Milan: «Vi, gospodična, ste strašno konketni.»

Mila: «Zakaj neki?»

Milan: «Kadar vidite svojega šefa, si vsakikrat popravljate podveznice...»